

hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.

Jesus spurgte da de tolv: »Vil I også gå jeres vej?»

Simon Peter svarede ham: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord,

og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:66–69).

Peter var kommet frem til det, der kan læres af enhver, som følger Frelseren. For at vi trofast kan hellige os Jesus Kristus, må vi acceptere ham som vor Forløser og gøre alt, hvad der står i vores magt for at efterleve hans lære.

Efter at have levet alle disse år og undervist, tjent og rejst de millioner af kilometer, som jeg har, rundt om i verden, og efter alt jeg har oplevet, er der kun en stor sandhed, jeg gerne vil dele. Det er mit vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus.

Joseph Smith og Sidney Rigdon skrev følgende efter en hellig oplevelse:

»Og se, efter de mange vidnesbyrd, som er blevet givet om ham, er dette det vidnesbyrd, det seneste af dem alle som vi giver om ham: At han lever!

For vi så ham« (L&P 76:22–23).

Jeg istemmer mig deres ord.

Jeg tror, og jeg er sikker på, at Jesus er Kristus, Guds Søn, og at han lever. Han er Faderens enbårne Søn, og »ved ham og gennem ham og af ham, bliver og blev verdenerne skabt, og deres indbyggere er født som Guds sønner og døtre« (L&P 76:24).

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Frelseren lever. Jeg *kender* Herren. Jeg er hans vidne. Jeg kender til hans store sonoffer og evige kærlighed for alle vor himmelske Faders børn. Jeg bærer mit særlige vidnesbyrd i al ydmyghed og med absolut vished i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste William R. Walker

De Halvfjerds

Lev tro mod sandheden

Enhver af os vil blive rigt velsignet, hvis vi kender til beretningerne om tro og offer, der ledte vore forfædre til at tilslutte sig Herrens Kirke.

Jeg holder meget af Kirkens historie. Som måske mange af jer er min egen tro blevet styrket, når jeg har lært om vore forfædres usædvanlige hengivenhed, som tog imod evangeliet og levede tro mod sandheden.

For en måned siden fejrede 12.000 vidunderlige unge fra tempeldistriktet i Gilbert i Arizona færdiggørelsen af deres nye tempel med en inspirerende optræden, der viste deres forpligtelse til at leve retskaffent. Temaet for deres fejring var »Lev tro mod sandheden«.

Præcis som de trofaste unge fra Arizona har gjort, bør hver eneste sidste dages hellig forpligte sig til at »leve tro mod sandheden«.

Ordene i den engelske salme lyder: »Tro mod sandheden, som vor forældre skattede« (»True to the Faith«, *Hymns*, nr. 254).

Vi kunne tilføje: »Tro mod sandheden, som vore bedsteforældre skattede.«

Jeg overvejede, om hver af disse entusiastiske unge fra Arizona kendte til deres egen kirkehistorie – om de kendte til historien bag, hvordan *deres* familie blev medlemmer af Kirken. Det ville være vidunderligt, hvis hver eneste sidste dages hellig kendte til deres forfædres omvendelsesberetninger.

Uanset om du er efterkommer af pionerer eller ej, er mormonpionerens arv af tro og offer din arv. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges noble arv.

Et af de mest vidunderlige kapitler i Kirkens historie fandt sted, da Wilford Woodruff, en Herrens apostel, underviste om Jesu Kristi gengivne evangelium i Storbritannien i 1840 – kun 10 år efter Kirkens organisering.

Wilford Woodruff og andre apostle havde med stor succes koncentreret deres missionering i områderne i og omkring Liverpool og Preston i England. Ældste Woodruff, der senere blev Kirkens præsident, bad konstant til Gud om at vejlede ham i dette vigtige arbejde. Hans bønner førte til inspirationen om at tage til et andet område for at forkynde evangeliet.

Præsident Monson har lært os, at når vi modtager inspiration fra himlen til at gøre noget, så gør vi det nu – vi udsætter det ikke. Det var lige præcis det, som Wilford Woodruff gjorde. Med klar vejledning fra Ånden om at tage »sydpå« tog ældste Woodruff næsten af sted øjeblikkeligt og rejste til et sted i England, der hedder Herefordshire – en landbrugsegn i Sydvestengland. Her mødte han en

succesrig landmand ved navn John Benbow, hvor han blev taget imod med »glade hjerter og taksigelse« (Wilford Woodruff, i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals*, 1909, s. 117).

En gruppe på over 600 mennesker, der kaldte sig De Forenede Brødre, havde »bedt om lys og sandhed« (Wilford Woodruff, i *Kirkens præsidents lærdomme: Wilford Woodruff,*

2005, s. 87). Herren sendte Wilford Woodruff som svar på deres bønner.

Ældste Woodruffs undervisning bar med det samme frugt, og mange blev døbt. Brigham Young og Willard Richards stødte til i Herefordshire, og de tre apostle havde stor succes.

På kun få måneder organiserede de 33 grene til de 541 medlemmer, der havde tilsluttet sig Kirken. Deres vidunderlige arbejde fortsatte, og i sidste ende blev næsten alle medlemmer af

De Forenede Brødre døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Min tipoldemor Hannah Maria Eagles Harris var en af de første, der lyttede til Wilford Woodruff. Hun informerede sin mand Robert Harris jun. om, at hun havde hørt Guds ord og havde til hensigt at blive døbt. Robert var ikke glad for at høre sin hustrus udtalelse. Han fortalte hende, at han ville tage med hende til den næste prædiken, der blev holdt af en mormonmissionær, og sætte ham på plads.

Robert sad næsten helt oppe foran og var fast besluttet på ikke at blive påvirket, og han ville måske også plage den besøgende taler, men han blev straks rørt af Ånden, som hans hustru var blevet det. Han vidste, at budskabet om genoprettelsen var sand, og han og hans hustru blev døbt.

Beretningen om deres tro og hengivenhed er lig tusindvis af andres: Da de hørte evangeliets budskab, vidste de, at det var sandt!

Som Herren sagde: »Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig« (Joh 10:27).

De havde hørt Hyrdens røst og forpligtede sig fuldstændig til at efterleve evangeliet og følge vejledningen fra Herrens profet. De hørte kaldet om samle sig i Zion og forlod deres hjem i England, krydsede Atlanterhavet og slog sig ned blandt de hellige i Nauvoo i Illinois.

De tog imod evangeliet af hele deres hjerte. Mens de prøvede at etablere sig i deres nye land, tog de også del i at bygge templet i Nauvoo ved at give tiende af deres arbejde – de brugte hver tiende dag på at opføre templet.

De blev knust af nyheden om deres elskede profet Joseph Smiths og hans bror Hyrums død. Men de fortsatte! De forblev tro mod sandheden.

Da de hellige blev forfulgt og drevet fra Nauvoo, følte Robert og Maria sig utrolig velsignede over at modtage deres begavelse i templet, kort tid inden de krydsede Mississippifloden og rejste vestpå. Selv om de var usikre på, hvad fremtiden ville bringe, var de sikre på deres tro og deres vidnesbyrd.

Med deres seks børn traskede de gennem mudderet, mens de krydsede Iowa på deres rejse vestpå. De byggede en bivuak ved Missouriflodens bred på et sted, der blev kendt som Winter Quarters.

Disse frygtløse pionerer ventede på apostolsk vedledning om, hvordan og hvornår de skulle fortsætte rejsen vestpå. Alles planer blev ændret, da Brigham Young, præsident for De Tolvs Kvorum, udsendte et kald til mænd om at melde sig frivilligt til at tjene i USA's militær i det, der blev kendt som Mormonbataljonen.

Robert Harris jun. var en af de over 500 sidste dages hellige pionerer, der tog imod kaldet fra Brigham Young. Han meldte sig, selv om det indebar, at han måtte forlade sin gravide hustru og sine seks små børn.

Hvorfor ville han og de andre mænd gøre noget sådant?

Svaret blev givet med min tipoldefars egne ord. I et brev til sin hustru, som han skrev, da bataljonen var på vej til Santa Fe, fortalte han: »Min tro er stærk som altid (og når jeg tænker på de ting, som Brigham Young fortalte os), tror jeg på det, som havde den store Gud selv sagt mig det.«

Kort sagt, han vidste, at han lyttede til en Guds profet, som de andre mænd også vidste det. Derfor gjorde de det! De vidste, at de blev ledt af en Guds profet.

I samme brev udtrykte han sine ømme følelser overfor sin hustru og børn og fortalte om hans evige bønner

om, at hun og børnene måtte blive velsignede.

Senere i brevet kommer han med denne bevægende udtalelse: »Vi må ikke glemme de ting, som du og jeg har hørt og (set) i Herrens tempel.«

Kombineret med hans tidligere vidnesbyrd om, at »vi er ledt af en Guds profet«, er disse to hellige formaninger blevet som hellig skrift for mig.

18 måneder efter at bataljonen var draget af sted, blev Robert Harris trygt forenet med sin elskede Maria. De forblev tro og trofaste mod det gengivne evangelium resten af deres dage. De fik 15 børn, hvoraf 13 nåede voksenalderen. Min bedstemor Fannye Walker fra Raymond i Alberta i Canada var et af deres 136 børnebørn.

Bedstemor Walker var stolt af, at hendes bedstefar havde tjent i

Mormonbataljonen, og hun ønskede, at alle hendes børnebørn fik kendskab til det. Nu, hvor jeg selv er bedstefar, forstår jeg, hvorfor det var så vigtigt for hende. Hun ønskede at vende børnenes hjerte til deres fædre. Hun ønskede, at hendes børnebørn fik kendskab til deres retskafne arv – for hun vidste, at det ville velsigne dem.

Jo mere knyttet vi føler os til vore retskafne forfædre, jo større sandsynlighed er der for, at vi træffer kloge og retskafne valg.

Og sådan er det. Enhver af os vil blive rigt velsignet, hvis vi kender til beretningerne om tro og offer, der ledte vore forfædre til at tilslutte sig Herrens kirke.

Da Robert og Maria første gang hørte Wilford Woodruff undervise og vidne om evangeliets gengivelse, vidste de, at evangeliet var sandt.

De vidste også, at uanset hvilke prøvelser eller trængsler de ville møde, ville de blive velsignet for at holde sig tro mod sandheden. Det er næsten som om, at de havde hørt vor tids profet, der har sagt: »Intet offer er for stort ... for at modtage [templets] velsignelser« (Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92).

På den engelske topunds mønt står der indgraveret »Vi står på skuldrene af kæmper«. Når jeg tænker på vore fantastiske forfædre, pionererne, føler jeg, at vi *alle* står på skuldrene af kæmper.

Selv om formaningen kom fra et brev fra Robert Harris, tror jeg på, at utallige andre forfædre ville have sendt samme budskab til deres børn og børnebørn: For det første må vi ikke glemme oplevelserne, vi har haft i templet, og vi må ikke glemme de løfter og velsignelser, der kommer til enhver af os, takket være templet. For det andet må vi ikke glemme, at vi ledes af en Guds profet.

Jeg vidner om, at vi *bliver* ledt af en Guds profet. Herren genoprettede sin kirke i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Vi må ikke glemme, at vi er blevet ledt i en ubrudt linje af Guds profeter, fra Joseph til Brigham og fra hver eneste præsident for Kirken til vores profet i dag – Thomas S. Monson. Jeg kender ham, jeg ærer ham, og jeg elsker ham. Jeg vidner om, at han er Herrens profet på jorden i dag.

Det er mit hjertes ønske, at vi sammen med mine børn og børnebørn vil ære vore retskafne forfædres arv – de trofaste mormonpionerer, der var villige til at lægge alt på alteret for at ofre og forsvare deres Gud og deres tro. Jeg beder til, at enhver af os må leve tro mod den sandhed, som vore forældre skattede. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Lydighed gennem vores trofasthed

Lydighed er et symbol på vores tro på den højeste autoritets visdom og kraft, nemlig Gud.

De familieaftener, som søster Perry og jeg holder hver mandag aften, er pludselig vokset i størrelse. Min bror, hans datter, Barbaras bror og en niece og hendes mand er flyttet ind i vores lejligheds-kompleks. Det er det eneste tidspunkt, hvor jeg har været velsignet med at have familien tæt på, siden jeg var en dreng. Dengang boede min familie i det samme nabolag som flere medlemmer fra min mors familie. Bedstefar Sonnes hus lå lige ved siden af vores hus mod nord, og moster Emmas hus lå ved siden af vores hus mod syd. Rundt om hjørnet mod syd boede moster Josephine, og morbror Alma boede på næste vej, så haverne stødte sammen.

I min barndom havde vi daglig kontakt med familien og var fælles om arbejde, leg og besøg. Vi kunne ikke lave en masse unoder, uden at vore mødre hurtigt hørte om det. Vores verden er anderledes nu – de fleste familier er spredt. Selv hvis de bor forholdsvis tæt på hinanden, bor de ofte ikke dør om dør. Jeg tror stadig, at min barndom og nuværende situation er lidt som himlen med elskede familiemedlemmer, der bor

tæt på hinanden. Det er en konstant påmindelse til mig om familiens evige natur.

Da jeg voksede op, havde jeg et særligt forhold til min bedstefar. Jeg var den ældste søn i familien. Jeg fejede sne på fortovene om vinteren og slog græs om sommeren hos os selv, min bedstefar og mine to mostre. Bedstefar sad som regel på verandaen, når jeg slog hans plæne. Når jeg var færdig, sad jeg på hans trappe og talte med ham. Det er skattede minder for mig.

En dag spurgte jeg min bedstefar, hvordan jeg kunne vide, om jeg altid gjorde det rigtige, da livet jo byder på så mange valgmuligheder. Som min bedstefar ofte gjorde, besvarede han mit spørgsmål med en oplevelse fra livet på landet.

Han belærte mig om, hvordan man tæmmer et spand heste, så de kan arbejde sammen. Han forklarede, at et spand heste altid skal vide, hvem der bestemmer. En nøgle til at få kontrol og lede en hest er med et seletøj og bidsel. Hvis en hest nogensinde tror, at den ikke er nødt til adlyde føreren, vil spandet ikke trække og arbejde sammen for at maksimere deres kræfter.